

Parlamentul României
LEGE Nr. 420
din 22 noiembrie 2006

pentru ratificarea Convenției Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului, adoptată la Varșovia la 16 mai 2005

Publicată în: Monitorul Oficial Nr. 968 din 4 decembrie 2006

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1 - Se ratifică Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii și finanțarea terorismului, adoptată la Varșovia la 16 mai 2005, semnată de România la Varșovia la 16 mai 2005, denumită în continuare *Convenția*.

Art. 2 - Cu ocazia depunerii instrumentului de ratificare, se vor formula următoarele declarații:

a) în baza art. 24 paragraful 3 din Convenție:

"Dispozițiile art. 24 paragraful 2 se aplică doar cu respectarea principiilor constituționale și a principiilor fundamentale ale sistemului juridic român.";

b) în baza art. 31 paragraful 2 din Convenție:

"Cererile de asistență judiciară din faza de cercetare și urmărire penală vor fi adresate Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cererile de asistență judiciară din faza de judecată și de executare a pedepsei vor fi adresate Ministerului Justiției.";

c) în baza art. 33 paragraful 2 din Convenție:

"Autoritățile centrale române desemnate să aplice prevederile cap. IV sunt:

Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor
Str. Splaiul Independenței nr. 202A, sectorul 6
București
România

Ministerul Justiției
Str. Apolodor nr. 17, sectorul 5
București
România

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
Bd. Libertății nr. 14, sectorul 5
București
România

Ministerul Administrației și Internelor
Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1
București
România

Ministerul Finanțelor Publice
Str. Apolodor nr. 17, sectorul 5

București
România";

d) în baza art. 35 paragrafele 1 și 3 din Convenție:

"Cererile adresate României și documentele anexate acestor cereri vor trebui însoțite de o traducere în limba română și în una dintre limbile oficiale ale Consiliului Europei.";

e) în baza art. 42 paragraful 2 din Convenție:

"Informațiile și probele furnizate conform prevederilor cap. IV nu pot fi folosite sau transmise, fără consimțământul său prealabil, de către autoritățile părții solicitante, în scopul investigațiilor sau al altor proceduri decât cele precizate în cerere.";

f) în baza art. 53 paragraful 4 din Convenție:

"Dispozițiile art. 3 paragraful 4 vor fi aplicate parțial, în conformitate cu principiile legislației interne."

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU PEREȘ

**CONVENȚIA CONSILIULUI EUROPEI
privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii
și finanțarea terorismului*)**

- Varșovia, 16 mai 2005 -

*) Traducere din limba engleză.

PREAMBUL

Statele membre ale Consiliului Europei și celelalte țări semnatare,
considerând că scopul Consiliului Europei este de a realiza o mai mare unitate între membrii săi,

convinse de necesitatea de a aplica o politică penală comună urmărind protecția societății,

considerând că lupta contra criminalității grave, devenind o problemă internațională tot mai mare, impune folosirea unor metode moderne și eficiente la nivel internațional,

considerând că una dintre aceste metode constă în privarea delincvenților de produsele infracțiunii și instrumente similare,

apreciind că pentru atingerea acestui obiectiv este necesar un sistem de cooperare internațională bine pus la punct,

ținând cont de [Convenția](#) Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii (ETS nr. 141), denumită în cele ce urmează *Convenția din 1990*,

ținând cont și de Rezoluția 1373 (2001) privind amenințările la adresa păcii și securității internaționale, cauzate de acte de terorism, adoptată de Consiliul de Securitate

al Națiunilor Unite la 28 septembrie 2001, și, în special, paragraful 3.d din această rezoluție,

ținând cont de [Convenția](#) internațională pentru reprimarea finanțării terorismului, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 9 decembrie 1999, în special [art. 2](#) și [4](#), care obligă statele semnatare să considere activitățile de finanțare a terorismului ca fapte penale,

convinse de necesitatea de a lua măsuri imediate pentru a ratifica și a implementa pe deplin Convenția internațională pentru reprimarea finanțării terorismului, amintită mai sus,

au convenit următoarele:

Cap. I

Terminologie

Art. 1 - Terminologie

În sensul prezentei convenții, expresia:

a) *produs* se referă la orice avantaj economic, derivat din sau obținut, direct ori indirect, din infracțiuni. Acesta poate consta în orice bun astfel cum este definit la subparagraful b);

b) *bun* înseamnă un bun de orice natură, corporal sau necorporal, mobil ori imobil, precum și acte juridice sau documente atestând un titlu ori un drept cu privire la un bun;

c) *instrument* se referă la orice bunuri folosite sau destinate a fi folosite, în orice mod, în totalitate ori în parte, pentru a comite una sau mai multe infracțiuni;

d) *confiscare* se referă la o măsură dispusă de o instanță judecătorească ca urmare a unei proceduri referitoare la una sau mai multe infracțiuni, măsură care are ca rezultat privarea permanentă de acel bun;

e) *infracțiune predicat* se referă la orice infracțiune în urma căreia produsele sunt rezultate și susceptibile de a deveni obiectul unei infracțiuni prevăzute la art. 9;

f) *unitate de informații financiare*, denumită în continuare *UIF*, reprezintă un organism național, central, responsabil cu primirea (și, în măsura în care se permite, solicitarea), analiza și transmiterea de informații cu specific financiar către autoritățile competente, informații:

(i) privind produse susceptibile de a deveni surse potențiale de finanțare a terorismului; sau

(ii) necesare conform legislației naționale sau normelor în vigoare, pentru a combate spălarea banilor și finanțarea terorismului;

g) *blocarea sau punerea sub sechestru* înseamnă interzicerea temporară a transferului, distrugerii, conversiei, înstrăinării ori deplasării bunurilor sau luarea în custodie temporară ori preluarea controlului asupra bunurilor în baza unei hotărâri emise de o instanță sau de o altă autoritate competentă;

h) *finanțarea terorismului* se referă la infracțiunile prevăzute la art. 2 din Convenția pentru reprimarea finanțării terorismului, menționată mai sus.

Cap. II

Finanțarea terorismului

Art. 2 - Aplicarea prezentei convenții în ceea ce privește finanțarea terorismului

1. Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a permite aplicarea prevederilor prevăzute în cap. III, IV și V.

2. În special, fiecare parte la prezenta convenție se va asigura că sunt posibile percheziționarea, urmărirea, identificarea, blocarea, punerea sub sechestru și confiscarea

bunurilor de origine licită sau ilicită, folosite ori destinate a fi folosite în orice mod, în totalitate sau în parte, pentru finanțarea terorismului, sau produselor rezultate din această infracțiune și va asigura o cât mai bună cooperare în acest scop.

Cap. III

Măsuri ce pot fi luate la nivel național

Secțiunea 1

Prevederi generale

Art. 3 - Măsuri de confiscare

1. Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a-i permite să confişte instrumente și produse sau bunuri a căror valoare corespunde acestor produse și bunuri supuse spălării.

2. Cu condiția ca paragraful 1 să se aplice în cazul spălării banilor și al categoriilor de infracțiuni prevăzute în anexa la prezenta convenție, fiecare parte poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să declare că paragraful 1 se aplică:

a) doar în cazul în care pedeapsa prevăzută de lege pentru această infracțiune este închisoarea al cărei maxim depășește un an. Cu toate acestea, fiecare parte poate face o declarație cu privire la această prevedere referitoare la confiscarea produselor rezultate din infracțiuni fiscale, cu unicul scop de a putea confisca astfel de produse, atât la nivel național, cât și prin cooperare internațională, conform legislației naționale și internaționale privind recuperarea taxelor/datoriilor; și/sau

b) doar pentru o listă de infracțiuni specificate.

3. Părțile pot institui prevederi pentru confiscarea obligatorie în cazul infracțiunilor care fac obiectul regimului confiscării. Părțile pot include în special infracțiunile de spălare de bani, trafic de droguri, trafic de persoane și orice altă infracțiune gravă.

4. Fiecare parte adoptă acele măsuri legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru ca, în cazul unei infracțiuni grave sau al infracțiunilor astfel cum sunt prevăzute în legislația națională, să oblige făptuitorul să dovedească originea produselor sau a bunurilor susceptibile de confiscare, în măsura în care această obligație este conformă cu principiile legislației interne.

Art. 4 - Măsuri de investigare și măsuri provizorii

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a permite identificarea, urmărirea, blocarea sau punerea imediată sub sechestru a bunurilor care fac obiectul confiscării conform art. 3, pentru a facilita îndeosebi aplicarea unei măsuri ulterioare de confiscare.

Art. 5 - Blocarea, sechestrarea și confiscarea

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a se asigura că măsurile privind blocarea, punerea sub sechestru și confiscarea includ, de asemenea:

a) bunurile în care au fost transformate sau convertite produsele;

b) bunurile obținute licit, în cazul în care produsele au fost amestecate, în totalitate sau în parte, cu astfel de bunuri, până la valoarea estimată a produselor;

c) câștigurile sau alte beneficii derivate din produse, din bunuri în care au fost transformate sau convertite produsele rezultate din infracțiune sau din bunuri cu care produsele infracțiunii au fost amestecate, până la valoarea estimată a produselor, în același mod și în aceeași măsură ca produsele.

Art. 6 - Administrarea bunurilor blocate sau sechestrate

Fiecare parte va adopta măsurile legislative sau alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a asigura administrarea corespunzătoare a bunurilor blocate sau sechestrate, în conformitate cu art. 4 și 5.

Art. 7 - Competențe și tehnici de investigare

1. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a împuternici instanțele sau alte autorități competente să dispună prezentarea registrelor bancare, financiare sau comerciale ori punerea acestora sub sechestrul pentru îndeplinirea măsurilor prevăzute la art. 3, 4 și 5. O parte nu poate refuza să acționeze potrivit prevederilor prezentului articol invocând secretul bancar.

2. Fără a aduce atingere paragrafului 1, fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare, care să îi permită:

a) să stabilească dacă o persoană fizică sau juridică este proprietarul ori beneficiarul unuia sau al mai multor conturi, de orice natură, la orice bancă situată pe teritoriul statului respectiv, caz în care urmează să obțină toate datele conturilor identificate;

b) să obțină datele conturilor bancare precizate și ale operațiunilor bancare care au fost efectuate pe o anumită perioadă prin unul sau mai multe conturi specificate, inclusiv datele oricărui cont din care sau în care se efectuează un transfer;

c) să monitorizeze într-o anumită perioadă operațiunile bancare efectuate prin unul sau mai multe conturi bancare specificate; și

d) să se asigure că băncile nu divulgă clienților în cauză sau unei terțe părți că s-au solicitat ori că s-au obținut informații în baza subparagrafului a), b) sau c) ori că o anchetă este în curs de derulare.

Părțile vor lua în considerare extinderea acestei prevederi și asupra conturilor deținute în instituții financiare sau de credit nebancale.

3. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare, care să permită folosirea tehnicilor speciale de investigare pentru a facilita identificarea și urmărirea produselor și strângerea probelor privind aceste produse, cum ar fi, spre exemplu, observarea, interceptarea telecomunicațiilor, accesul la sistemele informatice și ordinul de a prezenta anumite documente.

Art. 8 - Recursuri judiciare

Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a se asigura că persoanele interesate, afectate de măsurile prevăzute la art. 3, 4 și 5 și de celelalte prevederi în materie din prezenta secțiune, dispun de posibilitatea de a avea acces efectiv la justiție pentru a-și apăra drepturile.

Art. 9 - Infrațiuni de spălare a banilor

1. Fiecare parte adoptă măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a conferi caracterul de infracțiune, conform dreptului său intern, atunci când sunt comise cu intenție, următoarelor fapte:

a) transformarea sau transferul bunurilor, cunoscând că aceste bunuri constituie produse, în scopul de a disimula sau a ascunde originea ilicită a acestor bunuri ori de a ajuta orice persoană implicată în comiterea unei infracțiuni predicat să se sustragă de la consecințele juridice ale faptelor sale;

b) disimularea sau ascunderea naturii, originii, amplasării, dispunerii, circulației ori a proprietății reale a bunurilor sau a drepturilor relative la acestea, despre care autorul știe că acestea constituie produse;

și, sub rezerva principiilor sale constituționale și a conceptelor fundamentale ale sistemului său juridic:

c) achiziționarea, deținerea sau folosirea bunurilor despre care cel care le achiziționează, le deține sau le folosește știe, în momentul dobândirii lor, că acestea constituie produse;

d) participarea, asocierea, conspirarea pentru a comite una dintre infracțiunile prevăzute în prezentul articol, precum și tentativa, complicitatea, instigarea, facilitarea și consilierea privind comiterea oricăreia dintre infracțiunile specificate în prezentul articol.

2. În scopul punerii în practică sau al aplicării paragrafului 1:

a) nu are relevanță faptul că infracțiunea predicat ține sau nu ține de jurisdicția penală a părții;

b) se poate prevedea că infracțiunile enunțate în acest paragraf nu se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiunea predicat;

c) cunoașterea, intenția sau scopul, ca element al uneia dintre infracțiunile prevăzute în acest paragraf, se poate deduce din circumstanțele obiective ale faptei.

3. Fiecare parte poate adopta măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc necesare pentru a conferi, în baza dreptului său intern, caracterul de infracțiune tuturor sau unora dintre faptele prevăzute la paragraful 1, în unul sau în ambele cazuri prezentate mai jos, când infractorul:

a) a suspectat faptul că bunurile reprezentau produse;

b) trebuia să presupună că bunurile constituiau produse.

4. Cu condiția ca paragraful 1 să se aplice în cazul infracțiunilor predicat prevăzute în anexa la prezenta convenție, fiecare parte din Comunitatea Europeană poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să declare că paragraful 1 se aplică:

a) doar în măsura în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea predicat este mai mare de un an sau pentru acele state care au un minim general pentru infracțiuni în sistemul juridic propriu, în măsura în care infracțiunea este sancționată cu privarea de libertate sau cu un ordin de reținere pentru un minim mai mare de 6 luni; și/sau

b) doar în cazul unor infracțiuni predicat precizate; și/sau

c) în cazul unei categorii de infracțiuni grave conform legislației naționale a părții la prezenta convenție.

5. Fiecare parte se va asigura că o condamnare anterioară sau simultană pentru o infracțiune predicat nu este o condiție pentru o condamnare pentru spălare de bani.

6. Fiecare parte se va asigura că este posibilă condamnarea pentru spălare de bani, conform prezentului articol, acolo unde se dovedește faptul că bunurile ce fac obiectul paragrafului 1 subparagraful a) sau b) provin dintr-o infracțiune predicat fără a fi necesar să se stabilească exact care infracțiune.

7. Fiecare parte se va asigura că infracțiunile predicat de spălare de bani acoperă și activități desfășurate într-un alt stat și care constituie o infracțiune în statul respectiv și ar fi constituit o infracțiune predicat dacă ar fi avut loc pe teritoriul statului respectiv. Fiecare parte poate stabili că singura condiție este ca fapta să fi constituit o infracțiune predicat dacă ar fi avut loc pe teritoriul propriului stat.

Art. 10 - Răspunderea persoanelor juridice

1. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare pentru a se asigura că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru infracțiunile de spălare de bani, stabilite în conformitate cu prezenta convenție, comise în interesul lor de orice persoană fizică ce acționează fie în nume propriu, fie ca parte a unui organ al persoanei juridice, care deține o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, în baza:

a) unei împuterniciri de reprezentare a persoanei juridice; sau

b) unei atribuții de a lua decizii în numele persoanei juridice; sau

c) unei atribuții de a exercita un control în cadrul persoanei juridice respective, precum și în cazul implicării unei astfel de persoane fizice în calitate de complice sau instigator la infracțiunile menționate mai sus.

2. În afară de cazurile prevăzute la paragraful 1, fiecare parte va lua măsurile necesare pentru a se asigura că o persoană juridică poate fi trasă la răspundere în cazul în care lipsa de supraveghere și control de către o persoană fizică prevăzută în paragraful 1 a făcut posibilă comiterea faptelor penale, menționate la paragraful 1, în avantajul persoanei juridice respective, de către o persoană fizică subordonată persoanei juridice respective.

3. Răspunderea unei persoane juridice în conformitate cu prezentul articol nu va exclude procedurile judiciare penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la comiterea faptelor penale menționate în paragraful 1.

4. Fiecare parte se va asigura că persoanele juridice răspunzătoare conform prezentului articol vor face obiectul unor sancțiuni penale sau de altă natură, efective, proporționale și descurajatoare, inclusiv sancțiuni pecuniare.

Art. 11 - Hotărârile anterioare

Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare ce vor permite luarea în considerare, atunci când se stabilește o pedeapsă, a hotărârilor definitive pronunțate într-o altă parte la prezenta convenție împotriva unei persoane fizice sau juridice, privind infracțiuni definite conform prezentei convenții.

Secțiunea a 2-a

Unitatea de informații financiare și prevenirea

Art. 12 - Unitatea de informații financiare (UIF)

1. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare pentru a înființa UIF conform prevederilor prezentei convenții.

2. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare pentru a asigura accesul UIF, în mod direct și prompt, la informații financiare, cu caracter administrativ și privind aplicarea legii, ce îi sunt necesare pentru îndeplinirea corespunzătoare a funcțiilor sale, inclusiv analiza rapoartelor privind tranzacții suspecte.

Art. 13 - Măsuri menite să împiedice activitățile de spălare de bani

1. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare pentru instituirea unui regim intern complex de reglementări și de supraveghere sau monitorizare pentru a împiedica spălarea banilor și va lua în considerare standardele internaționale în domeniu, în special recomandările adoptate de Forțele de acțiune în domeniul financiar privind spălarea banilor (FATF).

2. În această privință, fiecare parte va adopta acele măsuri legislative sau de altă natură ce vor fi necesare pentru:

a) a solicita persoanelor fizice și juridice implicate în activități ce pot fi folosite în scopul spălării de bani și privind aceste activități:

(i) să identifice și să verifice identitatea clienților acestora și, unde este cazul, a beneficiarilor finali ai acestora și conduita în cadrul relațiilor de afaceri, ținându-se cont de o abordare bazată pe risc;

(ii) să raporteze suspiciuni privind activități de spălare de bani ce fac obiectul măsurilor de siguranță;

(iii) să ia măsuri secundare, cum ar fi crearea unei baze de date privind identitatea clienților și tranzacțiile, instruirea personalului și stabilirea politicii și procedurilor interne, dacă este cazul, adaptate la dimensiunea și natura activității desfășurate;

b) a interzice persoanelor menționate în subparagraful a) să divulge faptul că a fost transmis un raport privind o tranzacție suspectă sau informații ce au legătură cu aceasta ori că este în curs de derulare o anchetă împotriva activităților de spălare de bani;

c) a se asigura că persoanele menționate în subparagraful a) fac obiectul unui sistem eficient de monitorizare și, unde este cazul, de supervizare, cu scopul de a se asigura respectarea de către aceste persoane a condițiilor privind combaterea spălării banilor, acolo unde este cazul, în funcție de riscurile implicate.

3. În această privință, fiecare parte la prezenta convenție va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare pentru depistarea transporturilor importante de bani gheață peste graniță.

Art. 14 - Amânarea tranzacțiilor interne suspecte

Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare pentru a permite UIF sau oricărei alte autorități ori instituții competente să acționeze rapid, acolo unde există suspiciuni că o tranzacție are legătură cu spălarea de bani, pentru a suspenda sau a refuza aprobarea derulării tranzacției cu scopul de a analiza tranzacția și a confirma suspiciunea. Fiecare stat poate restrânge astfel de acțiuni la cazurile în care a fost prezentat un raport privind existența unei tranzacții suspecte. Durata maximă a suspendării sau a amânării derulării tranzacției se supune prevederilor legislației interne în domeniu.

Cap. IV

Cooperarea internațională

Secțiunea 1

Principiile cooperării internaționale

Art. 15 - Principiile generale și măsurile privind cooperarea internațională

1. Părțile vor coopera cât mai mult posibil în vederea derulării anchetelor și a procedurilor judiciare ce au ca scop confiscarea instrumentelor și a produselor.

2. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare ce îi vor permite respectarea condițiilor din prezentul capitol privind cereri:

a) de confiscare a anumitor bunuri ce reprezintă produse sau instrumente, precum și de confiscare a produselor constând în cererea de a plăti o sumă de bani reprezentând contravaloarea produselor;

b) de asistență în scopul cercetării și luării măsurilor provizorii privind oricare dintre formele de confiscare menționate la subparagraful a).

3. Asistența în vederea derulării anchetei și măsurile provizorii solicitate conform paragrafului 2 subparagraful b) vor fi realizate în conformitate cu legislația internă a părții la prezenta convenție. Acolo unde solicitarea privind una dintre aceste măsuri specifică formalități sau proceduri necesare conform legislației părții solicitante, chiar dacă necunoscute statului căruia i se adresează solicitarea, acesta din urmă va da curs solicitării în măsura în care acțiunea solicitată nu contravine principiilor sale legale fundamentale.

4. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare pentru a se asigura că solicitările venite din partea altor state de identificare, urmărire, blocare sau punere sub sechestru a produselor și instrumentelor au aceeași prioritate ca și solicitările adresate în cadrul procedurilor interne.

Secțiunea a 2-a

Asistența în faza cercetării penale

Art. 16 - Obligația de a acorda asistență

Părțile își vor acorda, la cerere, asistența reciprocă cea mai largă pentru identificarea și urmărirea instrumentelor, produselor și altor bunuri ce pot face obiectul confiscării. Asistența va include orice măsuri de furnizare de probe privind existența, situarea sau deplasarea, natura, statutul juridic sau valoarea bunurilor amintite.

Art. 17 - Cereri de informații privind conturi bancare

1. Fiecare parte, conform prevederilor prezentului articol, va lua măsurile necesare pentru a stabili, ca răspuns la solicitarea unui alt stat, dacă o persoană fizică sau juridică ce face obiectul unei anchete deține ori are sub control unul sau mai multe conturi, oricare ar fi natura acestora, la orice bancă situată pe teritoriul său și, dacă este așa, va furniza detaliile conturilor respective.

2. Obligația stipulată în prezentul articol se aplică doar în măsura în care informațiile se află în posesia băncii la care este deschis contul.

3. În afara de condițiile precizate în art. 37, în cererea sa, partea solicitantă:

a) va declara de ce consideră că informațiile solicitate ar putea fi de o importanță deosebită în ancheta privind infracțiunea respectivă;

b) va justifica de ce crede că banca din statul căruia i se adresează solicitarea deține contul respectiv și va preciza, pe cât posibil, care sunt băncile și/sau conturile; și

c) va include informațiile suplimentare disponibile care pot facilita soluționarea cererii.

4. Statul căruia i se adresează solicitarea poate condiționa soluționarea cererii de îndeplinirea aceluiași condiții ca și în cazul solicitărilor de percheziție sau punere sub sechestru.

5. Fiecare stat sau Comunitatea Europeană, la momentul semnării sau odată cu depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, poate, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să declare că prezentul articol se aplică doar categoriilor de infracțiuni precizate în lista cuprinsă în anexa la prezenta convenție.

6. Părțile pot extinde aceste prevederi la conturile deținute în instituții financiare nebancare. Astfel de extinderi pot fi operate cu respectarea principiului reciprocității.

Art. 18 - Solicități de informații privind tranzacțiile bancare

1. La cererea unei alte părți, partea căreia i se adresează solicitarea va furniza detaliile conturilor specificate și ale operațiunilor bancare ce au fost realizate pe parcursul unei perioade specificate în unul sau mai multe conturi precizate în solicitare, inclusiv detaliile privind orice cont de la care se trimit sau în care se primesc fonduri.

2. Obligația prevăzută în prezentul articol se aplică doar în măsura în care informațiile solicitate se află în posesia băncii la care este deschis contul.

3. În afară de condițiile stipulate în art. 37, partea care adresează solicitarea va preciza în cererea sa de ce consideră că informațiile solicitate sunt relevante pentru ancheta penală privind infracțiunea respectivă.

4. Partea căreia i se adresează solicitarea poate condiționa soluționarea cererii de îndeplinirea aceluiași condiții ca și în cazul solicitărilor de percheziție sau punere sub sechestru.

5. Părțile pot extinde aceste prevederi la conturile deținute în instituții financiare nebancare. Astfel de extinderi pot fi operate cu respectarea principiului reciprocității.

Art. 19 - Cereri de monitorizare a tranzacțiilor bancare

1. Fiecare parte se va asigura că, la solicitarea unei alte părți, poate monitoriza, pe o perioadă precizată, operațiunile bancare realizate prin unul sau mai multe conturi precizate în cerere și poate comunica părții solicitante rezultatele monitorizării.

2. În afară de condițiile stipulate în art. 37, partea care adresează solicitarea va preciza în cererea sa de ce consideră că informațiile solicitate sunt relevante pentru ancheta penală privind infracțiunea respectivă.

3. Decizia de monitorizare se va lua în fiecare caz în parte de autoritățile competente aparținând statului cărui i se adresează solicitarea, cu respectarea legislației naționale a statului respectiv.

4. Detaliile practice privind monitorizarea vor fi stabilite de autoritățile competente aparținând celor două state - cel solicitant și cel cărui i se adresează solicitarea.

5. Părțile pot extinde aceste prevederi la conturile deținute în instituții financiare nebancare.

Art. 20 - Transmiterea spontană de informații

Fără a prejudicia propriile sale cercetări sau proceduri, o parte poate, fără cerere prealabilă, să transmită unei alte părți informații despre instrumente și produse, când apreciază că prin comunicarea acestor informații ar putea ajuta partea destinatară să inițieze sau să ducă la bun sfârșit cercetări ori proceduri sau când aceste informații ar putea conduce la formularea unei cereri de către această parte în baza prezentului capitol.

Secțiunea a 3-a

Măsuri provizorii

Art. 21 - Obligația de a lua măsuri provizorii

1. La solicitarea unei alte părți care a inițiat proceduri penale sau proceduri în vederea confiscării, o parte va lua măsurile provizorii necesare, cum ar fi blocarea sau punerea sub sechestru, pentru a împiedica manipularea, transferul sau înstrăinarea bunurilor care, într-o etapă ulterioară, pot face obiectul unor cereri de confiscare sau care ar permite satisfacerea cererii.

2. O parte care a primit o cerere de confiscare conform art. 23, dacă i se va solicita, va lua măsurile menționate la paragraful 1, cu privire la orice bunuri ce fac obiectul unei cereri sau care ar permite satisfacerea cererii.

Art. 22 - Executarea măsurilor provizorii

1. După adoptarea măsurilor provizorii solicitate conform paragrafului 1 al art. 21, partea solicitantă va furniza cât mai rapid posibil părții căreia îi adresează solicitarea orice informații care ar putea pune în dubiu sau ar putea modifica măsurile provizorii. Partea solicitantă va furniza, de asemenea, fără întârziere, toate informațiile complementare cerute de partea căreia i se adresează solicitarea și care sunt necesare pentru implementarea și continuarea măsurilor provizorii.

2. Înainte de ridicarea oricărei măsuri provizorii adoptate în conformitate cu prezentul articol, partea căreia îi este adresată solicitarea va da ocazia părții solicitante, acolo unde acest lucru este posibil, să prezinte motivele pentru menținerea măsurii respective.

Secțiunea a 4-a

Confiscarea

Art. 23 - Obligația de a confisca

1. O parte care a primit o solicitare de confiscare din partea unei alte părți privind instrumente sau produse aflate pe teritoriul său trebuie:

a) să execute o hotărâre de confiscare luată de o instanță aparținând unei părți solicitante, cu privire la astfel de instrumente ori produse; sau

b) să prezinte solicitarea autorităților sale competente cu scopul de a obține o hotărâre de confiscare și, dacă aceasta este acordată, să o execute.

2. În scopul aplicării paragrafului 1 subparagraful b), orice parte va avea, oricând acest lucru este necesar, competența de a iniția proceduri de confiscare în conformitate cu propria legislație.

3. Prevederile paragrafului 1 se aplică și în cazul confiscărilor ce constau în obligația de a plăti o sumă de bani egală cu valoarea produselor, dacă bunurile asupra cărora se aplică măsura de confiscare se găsesc pe teritoriul statului căruia i se adresează solicitarea. În astfel de cazuri, când se aplică măsura confiscării conform paragrafului 1, partea căreia i se adresează solicitarea va exercita, dacă nu se face plata, măsura de confiscare asupra oricăror bunuri disponibile.

4. Dacă o cerere de confiscare privește anumite bunuri, părțile pot conveni ca partea căreia i se adresează solicitarea să aplice măsura de confiscare sub forma unei obligații la plata unei sume de bani corespunzătoare valorii bunurilor.

5. Părțile vor coopera cât mai mult posibil, conform legislației interne, cu acele părți care solicită executarea măsurilor echivalente confiscării ce conduc la privarea de bunuri, care nu constituie sancțiuni penale, atât timp cât astfel de măsuri sunt dispuse de o autoritate juridică aparținând statului solicitant, vizavi de fapta penală, cu condiția să se fi stabilit că bunurile constituie produse sau alte bunuri în sensul art. 5.

Art. 24 - Executarea măsurii de confiscare

1. Procedurile de obținere și aplicare a confiscării conform art. 23 vor fi reglementate de legislația părții căreia i se adresează solicitarea.

2. Partea căreia i se adresează solicitarea trebuie să țină cont de probele privind faptele în măsura în care acestea sunt precizate într-o sentință sau într-o hotărâre judecătorească a statului solicitant ori în măsura în care sentințele sau hotărârile respective sunt întemeiate pe ele.

3. Fiecare stat sau Comunitatea Europeană poate, la momentul semnării sau odată cu depunerea documentelor de ratificare, de acceptare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să declare că paragraful 2 se aplică doar cu respectarea principiilor constituționale proprii și a conceptelor fundamentale ale sistemului său juridic.

4. Dacă măsura confiscării constă în obligația de a plăti o sumă de bani, autoritatea competentă a părții căreia i se adresează solicitarea va converti suma respectivă în moneda statului respectiv la rata de schimb a zilei când a fost pronunțată hotărârea de executare a măsurii de confiscare.

5. În cazul art. 23 paragraful 1 subparagraful a), doar partea solicitantă are dreptul de a decide privind aplicarea revizuirii hotărârii de confiscare.

Art. 25 - Bunuri confiscate

1. Bunurile confiscate de o parte conform art. 23 și 24 vor fi la dispoziția părții respective în conformitate cu legislația internă și procedurile administrative.

2. Atunci când răspund unei solicitări făcute de o altă parte conform art. 23 și 24, în măsura în care legislația internă permite și dacă li se solicită, părțile vor acorda prioritate returnării bunurilor confiscate părții solicitante, astfel încât să poată compensa victimele infracțiunii sau să restituie bunurile proprietarilor lor de drept.

3. Atunci când acționează la cererea făcută de o altă parte în conformitate cu art. 23 și 24, o parte poate acorda o atenție deosebită încheierii de acorduri privind dispunerea în comun cu alte părți, în mod regulat sau de la caz la caz, de aceste bunuri, în conformitate cu legislația internă și procedurile administrative.

Art. 26 - Dreptul de executare și valoarea maximă a bunurilor supuse confiscării

1. O cerere de confiscare prezentată conform art. 23 și 24 nu afectează dreptul părții solicitante de a aplica ea însăși hotărârea de confiscare.

2. Nicio dispoziție a prezentei convenții nu va fi interpretată astfel încât să permită ca valoarea totală a confiscării să depășească valoarea sumei de bani specificate în

hotărârea de confiscare. Dacă o parte constată o astfel de situație, părțile interesate vor începe consultări pentru evitarea unei astfel de situații.

Art. 27 - Privarea de libertate

Partea solicitată nu poate dispune privarea de libertate și nici nu poate lua vreo măsură restrictivă de libertate ca urmare a cererii prezentate în baza art. 23, dacă partea solicitantă a precizat aceasta în cerere.

Secțiunea a 5-a

Refuzul și amânarea cooperării

Art. 28 - Motivele refuzului

1. Cooperarea conform prezentului capitol poate fi refuzată dacă:

a) măsura solicitată contravine principiilor fundamentale ale sistemului juridic al părții căreia îi este adresată solicitarea; sau

b) executarea cererii riscă să aducă prejudicii suveranității, securității, ordinii publice sau altor interese esențiale ale părții căreia îi este adresată solicitarea; sau

c) în opinia părții căreia îi este adresată solicitarea, importanța cazului nu justifică luarea acțiunii solicitate; sau

d) infracțiunea la care face referire solicitarea este o infracțiune de natură fiscală, cu excepția finanțării terorismului; sau

e) infracțiunea la care face referire solicitarea are legătură cu o infracțiune de ordin politic, excepție făcând finanțarea terorismului; sau

f) partea căreia îi este adresată solicitarea consideră că întreprinderea acțiunii solicitate ar contraveni principiului *ne bis in idem*; sau

g) infracțiunea la care face referire cererea nu constituie o infracțiune conform legislației părții căreia îi este adresată solicitarea, dacă este comisă în jurisdicția acesteia. Totuși acest motiv de refuz se aplică, în cazul cooperării conform secțiunii a 2-a, doar în măsura în care asistența solicitată presupune măsuri coercitive. Acolo unde este necesară respectarea principiului dublei incriminări pentru cooperarea conform prezentului capitol, această condiție va fi considerată ca fiind satisfăcută indiferent dacă ambele părți încadrează juridic similar fapta sau o denumesc cu aceeași terminologie, cu condiția ca ambele părți să incrimineze fapta ce stă la baza infracțiunii.

2. Cooperarea conform secțiunii a 2-a, în măsura în care asistența solicitată implică acțiuni coercitive, și conform secțiunii a 3-a din prezentul capitol poate fi de asemenea refuzată dacă măsurile solicitate nu ar fi putut fi luate conform legislației părții căreia îi este adresată solicitarea în scopul derulării anchetelor și procedurilor legale, dacă ar fi fost vorba de un caz similar intern.

3. Acolo unde legislația părții căreia îi este adresată solicitarea cere acest lucru, cooperarea conform secțiunii a 2-a, în măsura în care asistența solicitată implică acțiuni coercitive, și conform secțiunii a 3-a din prezentul capitol poate fi refuzată dacă măsurile solicitate sau orice alte măsuri cu efect similar nu sunt permise de legislația părții solicitante sau, în ceea ce privește autoritățile competente din statul solicitant, dacă solicitarea nu este autorizată nici de judecător, nici de o altă autoritate juridică, inclusiv de procurori, oricare dintre aceste autorități acționând cu privire la fapte penale.

4. Cooperarea conform secțiunii a 4-a din prezentul capitol poate fi de asemenea refuzată dacă:

a) conform legislației părții solicitate, măsura de confiscare nu este prevăzută pentru tipul de infracțiune la care face referire cererea; sau

b) fără a aduce atingere obligației impuse conform art. 23 paragraful 3, ar fi contrar principiilor legislației interne a părții căreia îi este adresată solicitarea, cu privire la limitele confiscării în ceea ce privește relația dintre o infracțiune și:

- (i) un avantaj economic ce poate fi considerat drept produs; sau
 - (ii) bunuri ce pot fi considerate drept instrumente; sau
- c) conform legii părții căreia îi este adresată solicitarea, hotărârea de confiscare nu mai poate fi pronunțată sau executată deoarece s-a prescris; sau
- d) fără a aduce atingere art. 23 paragraful 5, cererea nu face referire la o condamnare anterioară sau la o decizie de natură juridică ori la o declarație într-o astfel de decizie, conform căreia o infracțiune sau mai multe infracțiuni au fost comise, în baza căreia a fost dispusă ori este solicitată confiscarea; sau
- e) confiscarea fie nu se poate aplica în partea solicitantă, fie face încă obiectul instrumentelor obișnuite de apel; sau
- f) cererea are legătură cu o hotărâre de confiscare rezultată dintr-o hotărâre pronunțată în absența persoanei împotriva căreia hotărârea a fost emisă și, în opinia părții căreia i se adresează solicitarea, procedurile derulate de partea solicitantă ce au condus la o astfel de decizie nu au respectat drepturile minime la apărare recunoscute fiecărei persoane împotriva căreia se aduce o acuzație penală.

5. În scopul paragrafului 4 subparagraful f), nu se consideră că o hotărâre a fost pronunțată în absență dacă:

a) a fost confirmată sau pronunțată după manifestarea opiniei contrare a părții interesate; sau

b) a fost pronunțată în apel, cu condiția ca apelul să fi fost făcut de către persoana interesată.

6. Atunci când se examinează, în sensul paragrafului 4 subparagraful f), dacă dreptul minim la apărare a fost respectat, partea solicitată va ține seama de faptul că persoana interesată a încercat în mod deliberat să se sustragă justiției sau că această persoană, având posibilitatea de a recurge la o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în absența sa, nu s-a folosit de această posibilitate. La fel se va proceda atunci când persoana interesată nu s-a prezentat și nici nu a cerut amânarea judecății, deși a fost legal citată.

7. O parte nu va putea invoca secretul bancar pentru a justifica refuzul de a coopera astfel cum prevede acest capitol. Atunci când dreptul său intern prevede, o parte poate pretinde ca o cerere de cooperare care ar implica ridicarea secretului bancar să fie autorizată fie de către judecător, fie de către o altă autoritate judiciară, inclusiv de Ministerul Public, aceste autorități acționând în materia infracțiunilor.

8. Fără prejudicierea motivului de refuz prevăzut la paragraful 1 subparagraful a):

a) faptul că persoana care face obiectul unei cercetări sau al unei hotărâri de confiscare dispuse de autoritățile părții solicitante este o persoană juridică nu poate fi invocat de partea solicitată ca un obstacol în calea oricărei colaborări în baza prezentului capitol;

b) faptul că persoana fizică împotriva căreia a fost luată o hotărâre de confiscare a produselor a decedat ulterior sau faptul că o persoană juridică împotriva căreia a fost luată o hotărâre de confiscare a produselor a fost dizolvată ulterior nu va putea fi invocat ca obstacol în vederea acordării asistenței prevăzute la art. 23 paragraful 1, subparagraful a);

c) faptul că persoana anchetată sau care face obiectul unui ordin de confiscare emis de autoritățile părții solicitante este menționată atât ca autorul faptei penale, cât și al activității de spălare de bani, în conformitate cu art. 9 paragraful 2 subparagraful b), nu va fi invocat de partea căreia i se adresează solicitarea ca un obstacol în calea cooperării conform prezentului capitol.

Art. 29 - Amânarea

Partea solicitată poate decide amânarea executării măsurilor solicitate printr-o cerere, dacă acestea riscă să aducă prejudicii cercetărilor sau procedurilor inițiate de autoritățile sale.

Art. 30 - Soluționarea parțială sau condiționată a unei cereri

Înainte de a refuza sau de a amâna cooperarea în baza prezentului capitol, partea solicitată examinează, dacă este cazul după consultarea părții solicitante, dacă poate accepta cererea parțial sau sub rezerva unor condiții pe care le consideră necesare.

Secțiunea a 6-a

Notificarea și protejarea drepturilor terțelor părți

Art. 31 - Notificarea documentelor

1. Părțile își vor acorda reciproc sprijinul cel mai larg posibil pentru notificarea actelor judiciare cu privire la persoanele afectate de măsurile provizorii și de confiscare.

2. Nicio dispoziție a prezentului articol nu vizează să împiedice:

a) posibilitatea de a adresa acte judiciare pe canale poștale direct persoanelor care se află în străinătate;

b) posibilitatea ca persoanele oficiale din cadrul ministerelor, funcționarii sau alte persoane competente din partea de unde sunt transmise documentele să procedeze la notificarea și semnarea actelor judiciare direct prin intermediul autorităților consulare ale acestei părți sau prin grija oficialilor ministeriali, funcționarilor ori altor persoane competente ale părții de destinație, exceptând cazul în care partea de destinație face o declarație contrară, adresată secretarului general al Consiliului Europei, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare.

3. Cu ocazia notificării în străinătate a actelor judiciare referitoare la persoane față de care s-au luat măsuri provizorii sau hotărâri de confiscare ordonate în partea de origine, această parte va informa persoanele în cauză cu privire la căile de atac în justiție prevăzute de legislația sa.

Art. 32 - Recunoașterea hotărârilor străine

1. Sesizată cu o cerere de cooperare conform secțiunilor a 3-a și a 4-a din prezentul capitol, partea solicitată va recunoaște orice hotărâre judiciară luată în țara solicitantă în ceea ce privește drepturile revendicate de către terți.

2. Recunoașterea va putea fi refuzată:

a) dacă terții nu au avut posibilitatea suficientă de a-și valorifica drepturile; sau

b) dacă hotărârea este incompatibilă cu o hotărâre deja luată în partea solicitată în aceeași problemă; sau

c) dacă este incompatibilă cu ordinea publică din partea solicitată; sau

d) dacă hotărârea a fost luată contrar dispozițiilor în materie de competență exclusivă prevăzută de dreptul părții solicitate.

Secțiunea a 7-a

Reguli de procedură și alte reguli generale

Art. 33 - Autoritatea centrală

1. Părțile vor desemna o autoritate centrală sau, dacă este necesar, mai multe autorități, însărcinate să trimită cererile formulate în baza prezentului capitol, să răspundă la acestea, să le execute sau să le transmită autorităților care au competența de a le executa.

2. Fiecare parte va comunica secretarului general al Consiliului Europei, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, denumirea și adresa autorităților desemnate în aplicarea paragrafului 1.

Art. 34 - Comunicarea directă

1. Autoritățile centrale vor comunica direct între ele.

2. În caz de urgență, cererile și comunicările prevăzute în prezentul capitol pot fi trimise direct de către autoritățile judiciare, inclusiv de către Ministerul Public, ale părții solicitante către autoritățile corespunzătoare ale părții solicitate. Într-un astfel de caz o copie trebuie trimisă simultan autorității centrale a părții solicitate prin intermediul autorității centrale a părții solicitante.

3. Orice cerere sau comunicare formulată în aplicarea paragrafelor 1 și 2 poate fi prezentată prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale (INTERPOL).

4. Dacă o cerere este prezentată în baza paragrafului 2 și dacă autoritatea sesizată nu este competentă pentru a-i da curs, aceasta o va transmite autorității competente din țara sa și va informa direct partea solicitantă despre această situație.

5. Cererile sau comunicările prezentate în baza dispozițiilor secțiunii a 2-a din prezentul capitol, care nu implică măsuri coercitive, vor putea fi transmise direct de către autoritatea competentă a părții solicitante către autoritatea competentă a părții solicitate.

6. Proiectele de cerere și comunicări prevăzute de prezentul capitol pot fi trimise direct de autoritățile judiciare ale părții solicitante autorităților competente din statul cărui i se adresează solicitarea, înainte de o cerere oficială, pentru a se asigura soluționarea acesteia în mod eficient la primire și pentru a se asigura că cererea cuprinde suficiente informații și documente ajutătoare pentru a îndeplini condițiile legislației părții cărui i se adresează solicitarea.

Art. 35 - Tipurile cererilor și limbile folosite

1. Toate cererile prevăzute de prezentul capitol vor fi prezentate în scris. Ele pot fi transmise electronic sau prin orice alt mijloc de telecomunicații, cu condiția ca partea solicitantă să fie pregătită să prezinte, la cerere, un exemplar scris al unei astfel de comunicări și originalul. Totuși, fiecare parte poate oricând, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să arate condițiile în care este gata să accepte și să dea curs cererilor primite pe cale electronică sau prin orice alte instrumente de comunicare.

2. În conformitate cu prevederile paragrafului 3, nu sunt necesare traducerile cererilor sau ale documentelor anexate.

3. La momentul semnării sau odată cu depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, orice stat din Comunitatea Europeană poate comunica secretarului general al Consiliului Europei o declarație prin care specifică faptul că își rezervă dreptul de a cere ca solicitările ce îi sunt prezentate și documentele asociate lor să fie însoțite de o traducere în limba țării respective sau în una dintre limbile oficiale ale Consiliului Europei ori în una dintre limbile indicate. Cu aceeași ocazie, acesta poate declara că este de acord să accepte traduceri în orice altă limbă pe care o va preciza. Celelalte părți pot aplica regula reciprocității.

Art. 36 - Legalizarea

Documentele transmise conform prevederilor prezentului capitol vor fi scutite de orice formalități de legalizare.

Art. 37 - Conținutul cererii

1. Orice cerere de cooperare prevăzută de prezentul capitol trebuie să precizeze:

a) autoritatea de la care emană și autoritatea însărcinată să pună în aplicare cercetările sau procedurile;

- b) obiectul și motivul cererii;
- c) cauza, inclusiv faptele pertinente (cum ar fi: data, locul și circumstanțele infracțiunii) la care se referă cercetările sau procedurile, exceptând cazul cererii de notificare;
- d) în măsura în care cooperarea implică măsuri coercitive:
 - (i) textul dispozițiilor legale sau, dacă nu este posibil, o prezentare a legii aplicabile; și
 - (ii) o indicație conform căreia măsura solicitată sau orice altă măsură având efecte similare ar putea fi luată pe teritoriul părții solicitante în virtutea propriei legislații;
- e) dacă este necesar și în măsura posibilului:
 - (i) detalii privind persoana sau persoanele avute în vedere, incluzând numele, data și locul nașterii, cetățenia și locul unde se află, iar dacă este vorba despre o persoană juridică, sediul acesteia; și
 - (ii) bunurile în legătură cu care se solicită cooperarea, amplasarea acestora, legăturile cu persoana sau persoanele în cauză, orice legătură cu infracțiunea, precum și orice informație cu privire la interesele altei persoane cu privire la aceste bunuri; și
- f) orice procedură specială pe care partea solicitantă o solicită.

2. Atunci când o cerere privind o măsură provizorie conform secțiunii a 3-a din prezentul capitol vizează punerea sub sechestru a unui bun care ar putea face obiectul unei hotărâri de confiscare constând în obligația de a plăti o sumă de bani, această cerere trebuie, de asemenea, să indice suma maximă care se dorește a fi recuperată cu privire la acest bun.

3. Pe lângă indicațiile menționate la paragraful 1, orice cerere formulată în aplicarea secțiunii a 4-a din prezentul capitol trebuie să conțină:

- a) în cazul art. 23 paragraful 1 subparagraful a):
 - (i) o copie certificată potrivit legii de pe hotărârea de confiscare dată de tribunalul părții solicitante și precizarea motivelor care stau la baza hotărârii, dacă nu sunt indicate în hotărârea însăși;
 - (ii) o atestare din partea autorității competente a părții solicitante, conform căreia hotărârea de confiscare este executorie și nu este supusă căilor ordinare de atac;
 - (iii) informații privind măsura în care hotărârea trebuie să fie executată; și
 - (iv) informații cu privire la necesitatea de a lua măsuri provizorii;
- b) în cazul art. 23 paragraful 1 subparagraful b), o expunere a faptelor, invocată de partea solicitantă, care să fie suficientă pentru a permite părții solicitate să obțină o decizie în baza dreptului său intern;
- c) atunci când terții au avut posibilitatea de a-și revendica drepturi, documente care să dovedească faptul că ei au avut această posibilitate.

Art. 38 - Vicii ale cererilor

1. Dacă cererea nu este conformă dispozițiilor prezentului capitol sau dacă informațiile nu sunt suficiente pentru a permite părții solicitate să ia o decizie cu privire la cerere, această parte poate solicita părții solicitante să își modifice cererea sau să o completeze cu informații suplimentare.

2. Partea solicitată poate fixa un termen pentru obținerea acestor modificări sau informații.

3. În perioada în care așteaptă obținerea modificărilor sau a informațiilor solicitate cu privire la o cerere prezentată în aplicarea secțiunii a 4-a din prezentul capitol, partea solicitată poate dispune orice măsură avută în vedere în secțiunile a 2-a și a 3-a din prezentul capitol.

Art. 39 - Concursul de cereri

1. Atunci când o parte solicitată primește mai mult decât o cerere, prezentată în baza secțiunilor a 3-a și a 4-a din prezentul capitol, cu privire la aceeași persoană sau la aceleași bunuri, concursul de cereri nu împiedică partea solicitată să examineze cererile pentru care trebuie luate măsuri provizorii.

2. În cazul unui concurs de cereri prezentate în baza secțiunii a 4-a din prezentul capitol, partea solicitată va avea în vedere să consulte părțile solicitante.

Art. 40 - Obligația de motivare

Partea solicitată trebuie să motiveze orice hotărâre de refuz, de amânare sau de condiționare a oricărei cooperări solicitate în baza prezentului articol.

Art. 41 - Informarea

1. Partea solicitată informează fără întârziere partea solicitantă:

a) despre măsurile luate imediat în baza unei cereri formulate în temeiul prezentului capitol;

b) despre rezultatul final al măsurilor luate ca urmare a cererii;

c) despre o hotărâre de refuz, de amânare sau de condiționare, totală ori parțială, în orice cooperare prevăzută de prezentul capitol;

d) despre orice împrejurări care fac imposibilă executarea măsurilor solicitate sau care sunt de natură să o întârzie în mod considerabil; și

e) în cazul măsurilor provizorii adoptate pe baza unei cereri formulate în aplicarea secțiunilor a 2-a și a 3-a din prezentul capitol, despre dispozițiile dreptului său intern care automat ar atrage ridicarea măsurii.

2. Partea solicitantă informează fără întârziere partea solicitată:

a) despre orice revizuire, decizie sau alt fapt care înlătură total ori parțial caracterul executoriu al hotărârii de confiscare;

b) despre orice schimbare, în fapt sau în drept, care ar face de acum înainte nejustificată orice acțiune întreprinsă în baza prezentului articol.

3. Când o parte solicită confiscarea bunurilor în mai multe părți, în baza aceleiași hotărâri de confiscare, ea va informa toate părțile în cauză cu privire la executarea hotărârii.

Art. 42 - Utilizarea restrânsă

1. Partea solicitată poate condiționa executarea unei cereri de faptul ca informațiile sau elementele de probă obținute să nu fie, fără consimțământul său prealabil, utilizate sau transmise de către autoritățile părții solicitante în scopul altor cercetări sau proceduri decât al celor precizate în cerere.

2. Fiecare stat sau Comunitatea Europeană poate, la momentul semnării sau odată cu depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, prin declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei, să declare că, fără consimțământul său prealabil, informațiile și probele furnizate de statul respectiv conform prevederilor prezentului capitol nu pot fi utilizate sau transmise de către autoritățile părții solicitante în alte anchete sau proceduri decât cele specificate în cerere.

Art. 43 - Confidențialitatea

1. Partea solicitantă poate cere părții solicitate să păstreze confidențialitatea asupra cererii și conținutului acesteia, cu excepția măsurilor necesare pentru executarea acesteia. Dacă partea solicitată nu se poate conforma acestei condiții de confidențialitate, va trebui să informeze partea solicitantă în cel mai scurt termen posibil.

2. Partea solicitantă trebuie, dacă i se cere, cu condiția ca cererea să nu fie contrară principiilor fundamentale ale dreptului său intern, să păstreze confidențialitatea asupra tuturor mijloacelor de probă și informațiilor comunicate de partea solicitată, mai puțin în măsura în care dezvăluirea lor este necesară cercetărilor sau procedurii descrise în cerere.

3. Sub rezerva dispozițiilor dreptului său intern, o parte care a primit spontan informații în baza art. 10 trebuie să se conformeze oricărei condiții de confidențialitate solicitate de partea care transmite informația. Dacă cealaltă parte nu se poate conforma unei asemenea condiții, ea trebuie să informeze despre aceasta partea care transmite informația, în cel mai scurt termen.

Art. 44 - Cheltuieli

Cheltuielile obișnuite necesare pentru executarea unei cereri sunt în sarcina părții solicitate. Atunci când cheltuieli importante sau extraordinare se dovedesc necesare pentru a da curs unei cereri, părțile se pun de acord pentru a stabili condițiile în care cererea se va executa, precum și cu privire la modalitatea în care cheltuielile vor fi suportate.

Art. 45 - Daune-interese

1. Atunci când o acțiune privind responsabilitatea în materie de daune rezultând dintr-un act sau dintr-o omisiune în legătură cu cooperarea prevăzută în prezentul capitol a fost inițiată de către o persoană, părțile implicate se vor consulta, dacă este cazul, asupra repartizării eventuale a reparațiilor datorate.

2. O parte căreia îi este adresată o cerere de despăgubire va informa fără întârziere cealaltă parte pentru a stabili dacă aceasta poate avea un interes în acest caz.

Cap. V

Cooperarea între UIF

Art. 46 - Cooperarea între UIF

1. Părțile se vor asigura că UIF definite în prezenta convenție vor coopera în scopul combaterii spălării banilor, pentru a aduna și a analiza sau, dacă este cazul, pentru a cerceta în cadrul UIF informații relevante privind orice fapte ce pot indica activități de spălare de bani, în conformitate cu competențele lor la nivel național.

2. În scopul paragrafului 1, fiecare parte se va asigura că UIF fac schimb, în mod spontan sau la cerere, fie în conformitate cu prezenta convenție, fie în conformitate cu memorandumuri de înțelegere existente sau viitoare compatibile cu prezenta convenție, de orice informații accesibile ce pot fi relevante în procesarea ori analiza informațiilor sau, dacă este cazul, ce pot fi utile în investigații derulate de UIF privind tranzacțiile financiare ce au legătură cu spălarea de bani și persoanele fizice și juridice implicate.

3. Fiecare parte se va asigura că îndeplinirea funcțiilor UIF nu va fi afectată de statutul lor intern, indiferent dacă acestea sunt unități administrative, de aplicare a legii sau autorități juridice.

4. Fiecare cerere înaintată conform prezentului articol va fi însoțită de o scurtă prezentare a faptelor cunoscute UIF solicitante. UIF va specifica în cererea sa cum vor fi utilizate informațiile solicitate.

5. Când se formulează o cerere conform prezentului articol, UIF solicitată va furniza toate informațiile relevante, inclusiv informații de natură financiară disponibile și date privind aplicarea legii, solicitate în cerere, fără a fi necesară o scrisoare oficială de cerere conform convențiilor sau acordurilor în vigoare între părți.

6. UIF poate refuza să divulge informații ce pot pune în pericol o anchetă penală aflată în derulare în statul solicitat sau, în situații excepționale, atunci când divulgarea informațiilor ar fi disproporționată față de interesele legitime ale persoanei fizice sau juridice ori ale părții implicate sau ar contraveni principiilor fundamentale ale legislației naționale a părții solicitate. Orice astfel de refuz va fi explicat corespunzător UIF care solicită informațiile.

7. Informațiile sau documentele obținute conform prezentului articol vor fi utilizate doar în scopurile precizate în paragraful 1. Informațiile furnizate de o UIF omoloagă nu

vor fi transmise unei terțe părți și nici nu vor fi utilizate de UIF beneficiară în alte scopuri decât de analiză, fără consimțământul prealabil al UIF furnizoare a informațiilor.

8. La transmiterea de informații și documente conform prezentului articol, UIF care transmite informațiile poate impune restricții și condiții privind utilizarea informațiilor în alte scopuri decât cele specificate în paragraful 7. UIF beneficiară va respecta orice astfel de restricții sau condiții.

9. Atunci când o parte dorește să utilizeze informațiile transmise sau documentele pentru anchete penale ori urmăriri penale în scopurile specificate în paragraful 7, UIF furnizoare de informații nu poate refuza să accepte o astfel de utilizare, cu excepția cazului în care se supune restricțiilor impuse de legislația națională sau condițiilor prevăzute la paragraful 6. Orice refuz va fi în mod corespunzător justificat.

10. UIF vor lua toate măsurile necesare, inclusiv măsurile de securitate, pentru a se asigura că informațiile furnizate conform prezentului articol nu sunt accesibile și altor autorități, agenții sau departamente.

11. Informațiile prezentate vor fi protejate în conformitate cu [Convenția](#) Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 privind protejarea persoanelor vizavi de prelucrarea automată a datelor personale (ETS nr. 108) și ținându-se cont de Recomandarea nr. R (87)15 din 15 septembrie 1987 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei ce reglementează utilizarea datelor personale în poliție, prin cel puțin aceleași reguli de confidențialitate și protecție a datelor personale ca regulile ce se aplică în conformitate cu legislația națională aplicabilă în cazul UIF solicitante.

12. UIF care transmite informațiile se poate interesa privind utilizarea informațiilor furnizate, iar UIF beneficiară va oferi răspunsurile convenite, ori de câte ori este cazul.

Art. 47 - Cooperarea internațională în vederea amânării tranzacțiilor suspecte

1. Fiecare parte va adopta măsurile legislative și alte măsuri necesare ce vor permite inițierea rapidă a unor acțiuni de către UIF, la cererea unei UIF străine, pentru suspendarea sau neacordarea acceptului pentru derularea unei tranzacții pe perioadele și în condițiile prevăzute de legislația internă pentru amânarea tranzacțiilor.

2. Acțiunea prevăzută la paragraful 1 va fi întreprinsă atunci când UIF solicitată este convinsă, după prezentarea justificărilor de către UIF solicitantă, că:

- a) tranzacția are legătură cu activități de spălare de bani; și
- b) tranzacția ar fi fost suspendată sau acceptul pentru derularea ei nu ar fi fost acordat dacă tranzacția ar fi făcut obiectul unui raport privind o tranzacție internă suspectă.

Cap. VI

Mecanismul de monitorizare și soluționarea diferendelor

Art. 48 - Mecanismul de monitorizare și soluționarea diferendelor

1. Conferința părților (COP) va răspunde de aplicarea în continuare a prezentei convenții. COP:

- a) va monitoriza implementarea adecvată a prezentei convenții de către părți;
- b) la cererea unei părți, va exprima o opinie privind orice chestiune legată de interpretarea și aplicarea prezentei convenții.

2. COP va îndeplini funcțiile prevăzute la paragraful 1 a), utilizând orice informări publice ale Comisiei de experți pentru evaluarea măsurilor împotriva spălării banilor (Moneyval, pentru țările Moneyval) și orice rapoarte publice FATF (pentru țările FATF), completate cu autoevaluări periodice, după caz. Procedura de monitorizare va acoperi domeniile vizate de prezenta convenție.

3. Dacă COP decide că are nevoie de mai multe informații în exercitarea funcțiilor sale, va lua legătura cu partea implicată, profitând de procedura și mecanismul Moneyval, dacă acest lucru este cerut de COP. Partea respectivă va informa apoi COP.

În baza acestei informări COP va decide dacă să deruleze sau nu o evaluare mai detaliată a poziției părții implicate. Acest lucru poate, dar nu implică în mod necesar efectuarea vizitei unei echipe de evaluare în țara respectivă.

4. În cazul unui diferend între părți cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentei convenții, acestea se vor strădui să ajungă la o reglementare a diferendului prin negociere sau orice altă metodă pașnică aleasă de părți, inclusiv prin prezentarea diferendului la COP, în fața unei instanțe de arbitraj ale cărei decizii vor fi obligatorii pentru părți sau în fața Curții Internaționale de Justiție, conform acordului comun al părților implicate.

5. COP va adopta propriile reguli de procedură.

6. Secretarul general al Consiliului Europei va reuni COP în termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentei convenții. După aceea, vor avea loc întruniri periodice ale COP conform regulilor de procedură adoptate de COP.

Cap. VII

Dispoziții finale

Art. 49 - Semnarea și intrarea în vigoare

1. Prezenta convenție va fi deschisă semnării de către statele membre ale Consiliului Europei, ale Comunității Europene și statele nemembre care au participat la elaborarea ei. Statele respective sau Comunitatea Europeană pot exprima acceptul lor prin:

a) semnarea fără rezerve privind ratificarea, acceptarea sau aprobarea;

b) semnarea privind ratificarea, acceptarea sau aprobarea, urmată de ratificare, acceptare sau aprobare.

2. Documentele de ratificare, de acceptare sau de aprobare vor fi depuse la biroul secretarului general al Consiliului Europei.

3. Prezenta convenție va intra în vigoare în prima zi a lunii după expirarea unei perioade de 3 luni de la data la care 6 părți semnatare, dintre care cel puțin 4 sunt state membre ale Consiliului Europei, și-au dat consimțământul să respecte prevederile prezentei convenții în conformitate cu paragraful 1.

4. Pentru orice stat semnatar care își va exprima ulterior consimțământul de a fi parte la prezenta convenție, aceasta va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează după expirarea unei perioade de 3 luni după data exprimării consimțământului său de a fi legat prin convenție, conform dispozițiilor paragrafului 1.

5. Niciuna dintre părțile la [Convenția din 1990](#) nu va ratifica, accepta sau aproba prezenta convenție fără a se considera legată cel puțin de prevederile corespunzătoare celor ale Convenției din 1990 pe care este obligată să le respecte.

6. Odată cu intrarea sa în vigoare, părțile la prezenta convenție care sunt în același timp și părți la Convenția din 1990:

a) vor aplica prevederile prezentei convenții în relațiile reciproce;

b) vor aplica în continuare prevederile Convenției din 1990 în relațiile cu alte părți la amintita convenție, dar nu la prezenta convenție.

Art. 50 - Aderarea la convenție

1. După intrarea în vigoare a prezentei Convenții, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, după consultarea părților la convenție, poate invita orice țară nemembră a Consiliului și care nu a participat la elaborarea documentului să adere la prezenta convenție, printr-o hotărâre luată de majoritatea prevăzută la art. 20.d din Statutul Consiliului Europei și prin votul unanim al reprezentanților părților îndreptățite să facă parte din Comitetul de Miniștri.

2. Cu privire la orice stat în curs de aderare, prezenta convenție va intra în vigoare în prima zi a lunii după expirarea perioadei de 3 luni de la data depunerii documentului de aderare la biroul secretarului general al Consiliului European.

Art. 51 - Aplicarea teritorială

1. Orice stat sau Comunitatea Europeană poate specifica, la momentul semnării sau odată cu depunerea documentului de ratificare, de acceptare sau de aprobare, teritoriul sau teritoriile în care se aplică prezenta convenție.

2. Orice stat va putea, în orice alt moment de la data primirii declarației de către secretarul general al Consiliului European, să extindă aplicarea prezentei convenții la orice alt teritoriu desemnat în declarație. Prezenta convenție va intra în vigoare cu privire la acest teritoriu în prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii declarației de către secretarul general.

3. Orice declarație făcută în baza paragrafelor 1 și 2 va putea fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu desemnat prin această declarație, printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului European. Retragerea va avea efect în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 3 luni de la data primirii notificării de către secretarul general.

Art. 52 - Relațiile cu alte convenții și acorduri

1. Prezenta convenție nu afectează drepturile și angajamentele părților, derivate din documentele internaționale multilaterale pe domenii specifice.

2. Părțile la prezenta convenție pot încheia între ele acorduri bilaterale sau multilaterale pe teme la care face referire prezenta convenție, cu scopul de a completa sau de a consolida prevederile acesteia ori pentru a facilita aplicarea principiilor cuprinse în convenție.

3. Dacă două sau mai multe părți au încheiat deja un acord sau un tratat pe o temă tratată deja în prezenta convenție ori și-au reglementat în alt mod relațiile vizavi de acea temă, părțile vor avea dreptul să aplice tratatul sau acordul respectiv pentru reglementarea relațiilor, în locul prezentei convenții, dacă astfel se facilitează cooperarea internațională.

4. Fără a aduce atingere obiectului sau scopului prezentei convenții și fără a aduce atingere aplicării complete a acesteia în relațiile cu alte părți, părțile care sunt membre ale Uniunii Europene vor aplica în relațiile reciproce regulile Comunității și ale Uniunii Europene, în măsura în care există reguli ale Comunității și ale Uniunii Europene ce reglementează tema vizată și care sunt aplicabile în cazul respectiv.

Art. 53 - Declarații și rezerve

1. Orice stat sau Comunitatea Europeană, la momentul semnării sau odată cu depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, poate face una sau mai multe declarații dintre cele prevăzute la art. 3 paragraful 2, art. 9 paragraful 4, art. 17 paragraful 5, art. 24 paragraful 3, art. 31 paragraful 2, art. 35 paragrafele 1 și 3 și la art. 42 paragraful 2.

2. Orice stat sau Comunitatea Europeană, la momentul semnării sau la depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului European, poate de asemenea să își rezerve dreptul de a nu aplica parțial sau în totalitate prevederile art. 7 paragraful 2 subparagraful c), art. 9 paragraful 6, art. 46 paragraful 5 și ale art. 47.

3. Orice stat sau Comunitatea Europeană, la momentul semnării sau la depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, printr-o declarație, poate declara modul în care intenționează să aplice art. 17 și 19, ținând în special cont de acordurile internaționale aplicabile în domeniul cooperării internaționale în materie penală. Orice stat sau Comunitatea Europeană va comunica orice modificare adusă acestor informații secretarului general al Consiliului European.

4. Orice stat sau Comunitatea Europeană, la momentul semnării sau la depunerea documentelor de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, poate declara:

- a) că nu va aplica art. 3 paragraful 4; sau
- b) că va aplica art. 3 paragraful 4 doar parțial; sau
- c) modul în care intenționează să aplice art. 3 paragraful 4.

Orice stat sau Comunitatea Europeană va comunica orice modificare a acestor informații secretarului general al Consiliului Europei.

5. Nu se poate face nicio altă rezervă.

6. Orice parte care a exprimat o rezervă conform prezentului articol o poate retrage, total sau parțial, printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului Europei. Retragerea va intra în vigoare la data primirii notificării de către secretarul general.

7. Partea care a exprimat o rezervă privitor la o prevedere a prezentei convenții nu poate pretinde aplicarea prevederii respective de către nicio altă parte; dacă rezerva sa este parțială sau condiționată, aceasta poate pretinde aplicarea prevederii respective în măsura în care partea însăși a acceptat-o.

Art. 54 - Amendamente

1. Amendamentele la prezenta convenție pot fi propuse de orice parte și vor fi comunicate de secretarul general al Consiliului Europei statelor membre ale Consiliului Europei, Comunității Europene și tuturor statelor nemembre care au aderat sau au fost invitate să adere la prezenta convenție în conformitate cu prevederile art. 50.

2. Orice amendament propus de o parte va fi comunicat Comitetului European pentru Probleme Criminale (CDPC), care va prezenta Comitetului de Miniștri opinia sa privind amendamentul respectiv.

3. Comitetul de Miniștri va examina amendamentul propus și opinia prezentată de CDPC și poate adopta amendamentul cu majoritatea prevăzută la art. 20.d din Statutul Consiliului Europei.

4. Textul oricărui amendament adoptat de Comitetul de Miniștri conform paragrafului 3 se trimite statelor pentru acceptare.

5. Orice amendament adoptat în conformitate cu paragraful 3 va intra în vigoare la 30 de zile după ce toate părțile l-au informat pe secretarul general al Consiliului Europei privind acceptul lor.

6. Pentru a actualiza categoriile de infracțiuni cuprinse în anexă, precum și pentru a modifica art. 13 pot fi propuse amendamente de către orice parte sau de către Comitetul de Miniștri. Acestea vor fi comunicate de secretarul general al Consiliului Europei tuturor părților.

7. După ce s-au consultat cu părțile care nu sunt membre ale Consiliului Europei și, dacă este necesar, cu CDPC, Comitetul de Miniștri poate adopta un amendament propus în conformitate cu paragraful 6, cu majoritatea prevăzută de art. 20.d din Statutul Consiliului Europei. Amendamentul va intra în vigoare după expirarea unei perioade de un an de la data la care a fost trimis părților. În această perioadă, orice parte poate notifica secretarului general al Consiliului Europei orice obiecție la intrarea în vigoare a amendamentului.

8. Dacă o treime din numărul părților îl înștiințează pe secretarul general al Consiliului Europei despre existența unei obiecții la intrarea în vigoare a amendamentului, amendamentul nu va intra în vigoare.

9. Dacă mai puțin de o treime din numărul părților notifică existența unei obiecții, amendamentul va intra în vigoare pentru acele părți care nu au notificat existența unei obiecții.

10. Odată intrat în vigoare un amendament conform paragrafelor 6 - 9, iar una dintre părți a notificat existența unei obiecții, acest amendament va intra în vigoare pentru partea respectivă în prima zi a lunii după data notificării secretarului general al

Consiliului Europei a acceptului său. O parte care a făcut o obiecție o poate retrage oricând, anunțându-l pe secretarul general al Consiliului Europei.

11. Dacă un amendament a fost adoptat de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, un stat sau Comunitatea Europeană nu își poate da acceptul pentru prezenta convenție fără a accepta în același timp și amendamentul.

Art. 55 - Renunțarea

1. Orice parte poate oricând renunța la prezenta convenție printr-o notificare adresată secretarului general al Consiliului Europei.

2. O astfel de renunțare va deveni efectivă în prima zi a lunii după expirarea unei perioade de 3 luni de la data primirii notificării de către secretarul general al Consiliului Europei.

3. Prezenta convenție se va aplica totuși, în continuare, în privința art. 23 referitor la confiscare, pentru care a fost făcută o cerere, în conformitate cu prevederile prezentei convenții, înainte de data la care are loc renunțarea.

Art. 56 - Notificări

Secretarul general al Consiliului Europei va notifica statelor membre ale Consiliului Europei, Comunității Europene, statelor nemembre care au participat la elaborarea prezentei convenții, oricărui stat invitat să adere la aceasta și oricărei părți la prezenta Convenție:

- a) orice semnare;
- b) depunerea unui document de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare;
- c) orice dată de intrare în vigoare a prezentei convenții în conformitate cu art. 49 și 50;
- d) orice declarație sau rezervă în baza art. 53;
- e) orice alt act, altă notificare sau comunicare privind prezenta convenție.

Drept care subsemnații, deplin autorizați în acest scop, au semnat prezenta convenție.

Adoptată la Varșovia la 16 mai 2005, în limbile engleză și franceză, ambele texte fiind egal autentice, într-un singur exemplar ce va fi depus în arhivele Consiliului Europei. Secretarul general al Consiliului Europei va transmite copii autentificate fiecărui stat membru al Consiliului Europei, Comunității Europene, statelor nemembre care au participat la elaborarea prezentei convenții și oricărui stat invitat să adere la aceasta.

Anexă

- a) Participarea la un grup criminal organizat
- b) Terorismul, inclusiv finanțarea terorismului
- c) Traficul de persoane și migrația ilegală
- d) Exploatarea sexuală, inclusiv exploatarea sexuală a minorilor
- e) Traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope
- f) Traficul ilicit cu arme
- g) Traficul ilicit cu bunuri furate și alte bunuri
- h) Corupția și darea de mită
- i) Înșelăciunea
- j) Contrafacerea de monedă
- k) Contrafacerea de produse
- l) Infracțiuni împotriva mediului înconjurător
- m) Omorul, vătămarea corporală gravă
- n) Răpirea, reținerea ilegală și luarea de ostatici
- o) Tâlhăria sau furtul

- p) Contrabanda
 - q) Șantajul
 - r) Falsificarea
 - s) Pirateria
 - t) Restricționarea comerțului și manipularea pieței.
-